

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΘΣΙΟΥ ΘΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τρίτην, 12^{ην} /25^{ην} Ἰουνίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου εἰς τὴν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος Ἐνώμ, ἔναντι τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλwάμ.

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος ἐζησεν εἰς Αἴγυπτον τὸν 4^{ον} αἰῶνα ἐν ἄκρᾳ ἐγκρατεΐᾳ τῶν παθῶν καὶ ἀσκήσει τῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ, «μετανάστης γενόμενος τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως», ζῶν ἐν ἄκρᾳ λιτότητι καὶ πτωχείᾳ καὶ γυμνότητι σώματος, ἣν ἐκάλυπτεν ἡ γενειάς αὐτοῦ, γενόμενος ὑπόδειγμα τῶν ἀσκητῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Τὸ Πατριαρχεῖον ἔχει ἀφιερῶσαι αὐτῷ Μονήν εἰς τὴν Κάτω Ἱερουσαλὴμ, Πόλιν τοῦ Δαυΐδ, ἔναντι τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλwάμ ἐπὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον ἠγόρασαν οἱ Φαρισαῖοι μετὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεψε μεταμεληθεὶς ὁ Ἰούδας πρὸς ταφὴν τοῖς ξένοις, ὁ ὁποῖος καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη «ἄγρὸς τοῦ αἵματος» ἢ «Ἀγρὸς τοῦ Κεραμέως».

Εἰς τὸν ἡμισπηλαιῶδη Ναόν τοῦτον, προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος καὶ ἱερέων ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτοι τοῦ π. Νεκταρίου καὶ τοῦ π. Εἰρηναίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑμπλοῦ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ διακόνου Σωφρονίου, καὶ μετέχοντος ἀθρόου ἐκκλησιάσματος ἐκ προσκυνητῶν καὶ μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν.

Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἐζήτησας θεοφόρε, τοῦ θεωρεῖν τοῦ Κυρίου τὴν τερπνότητα καὶ μόνος αὐτῷ μόνῳ προσομιλεῖν ἐπεπόθησας. Ὅθεν κόσμον κατέλιπες φυγαδεύων, καὶ διαιτῶμενος ἐν ἐρήμοις καὶ ὄρεσι καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδεδυσμένος, χιτῶνος οὐκ ἐφρόντιζες τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα σεαυτῷ ἐμπορευόμενος· μεθ' οὗ εἰσῆλθες εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα, αἰωνίως ἀγαλλόμενος Ὀνούφριε ὅσιε», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ ὁσίου ἡμῶν πατρός Ὀνουφρίου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ἱερᾷ αὐτοῦ μονῇ ἐν τῷ ἀγιογραφικῷ καὶ ἱστορικῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ «Ἀγροῦ τοῦ Κεραμέως», γνωστοῦ ὄντως ὡς «ἀγροῦ αἵματος», (Ματθ. 27, 7-8), ἵνα ἐορτάσωμεν εὐχαριστιακῶς καὶ δοξολογικῶς τὴν πάνσεπτον ἐορτὴν αὐτοῦ.

Ὁ ἱερός ὑμνωδὸς καλεῖ τὸν ὁσιον πατέρα ἡμῶν Ὀνούφριον τὸν ἐξ Αἰγύπτου πολίτην τῆς ἐρήμου, ἄγγελον ἐν σώματι, θαυματουργόν καὶ θεραπευτὴν τῶν ἀσθενούντων καὶ τῶν ψυχῶν τῶν πίστει προστρεχόντων εἰς αὐτόν. Ὅντως ὁ ὁσιος

Ὁνούφριος ἀνεδείχθη ἄγγελος, συνόμιλος ὁσίων καί δικαίων συμμετοχος δι' ὃ καί ἔλαβε τόν στέφανον τῆς δικαιοσύνης, ὃν ἡτοίμασεν αὐτῷ ὁ Χριστός, ὡς λέγει καί ὁ θεῖος Παῦλος: «τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β' Τιμ. 4, 7-8).

Ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Ὁνούφριος τόσον πολύ ἠγάπησε τόν Χριστόν, ὥστε ὅταν ἤκουσε τόν βίον τῶν μεγάλων καί ζηλωτῶν ἀνδρῶν, τοῦ θεοῦ Ἡλιοῦ τοῦ προφήτου καί Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ ἐξῆλθεν εἰς τήν ἔρημον, ἐνθα ἔζησε ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη, ἄνθρωπον μή ἐωρακώς τό σύνολον, ὡς λέγει ὁ συναξαριστής αὐτοῦ. Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τοῦ μεγάλου Παφνουτίου, ὁ ὁποῖος συνήντησε τόν ὁσιον Ὁνούφριον εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου, ἀλλά καί παρέστη κατά τήν πρός Κύριον καί τάς οὐρανίους σκηνάς ἐκδημίαν τοῦ ὁσίου, διεπίστωσε ὅτι ὁ πατήρ ἡμῶν Ὁνούφριος «γυμνός ἦν, θριξί μόναις λευκαῖς σκεπόμενος».

Διά τοῦτο καί ὁ ἱερός αὐτοῦ ὑμνωδός λέγει: «Ὅθεν κόσμον κατέλιπες, θεοφόρε ἅγιε, φυγαδεύων καί διαιτώμενος ἐν ἐρήμοις καί ὄρεσι καί τόν Χριστόν ἐνδεδυμένος, χιτῶνος οὐκ ἐφρόντιζας τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα σεαυτῷ ἐμπορευόμενος».

Καί ποῖος ἦτο ὁ χιτῶν τῆς ἀφθαρσίας, τόν ὁποῖον ἐμπορεύετο, δηλαδή ἐπεδίωκε νά ἐξασφαλίσῃ, διά τήν περιβολήν αὐτοῦ; ἦτο ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, περί οὗ ὁ Μέγας Παῦλος διακηρύττει λέγων: «ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27)· καί ἀλλαχοῦ λέγει: «ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡς περ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καὶνότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6, 3-4).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν «καὶνότητα ζωῆς» περιεπάτησε, δηλονότι τήν ὁδόν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐβάδισεν ὁ ὁσιος πατήρ ἡμῶν Ὁνούφριος. Ἡ ὁδός δέ τοῦ Εὐαγγελίου δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ὁδόν τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ἱεροῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Ναόν εἰργάσω σαυτόν, ὀλολαμπῇ ταῖς ἀρεταῖς ὅσιε, διαφανεῖς βολίδας ἐνθέους, ἀστράπτων τηλαυγῶς, θείων θαυμασίων, παμμάκαρ Ὁνούφριε». Καί πάλιν: «Ὁλοκαυτώσας τόν νοῦν, τῷ δι' ἡμᾶς ὑπέρ ἡμῶν θάνατον διά Σταυροῦ κεκαρτερηκότι, ἀξίως κοινωνός, καί συγκληρονόμος τῆς δόξης γεγέννησαι».

Ὁ πατήρ ἡμῶν Ὁνούφριος ἐγένετο συγκληρονόμος τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὅχι μόνον διά τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως αὐτοῦ, ἀλλά καί διά τῶν ἀσκητικῶν αὐτοῦ ἀγώνων καί βεβαίως διά τῆς βοηθείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς κηρύττει καί ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «αὐτό τό Πνεῦμα [τῆς Υἱοθεσίας] συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμέν τέκνα Θεοῦ· εἰ δέ τέκνα, καί κληρονόμοι, κληρονόμοι μέν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καί συνδοξασθῶμεν», (Ρωμ. 8, 16-17). Μέ ἄλλα λόγια γινόμεθα συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ἐάν βεβαίως πάσχωμεν μαζί με Αὐτόν, ἵνα καί συνδοξασθῶμεν μαζί Του.

Ἡ ὑπό τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπιτελουμένη ἐόρτιος μνήμη τῶν ἁγίων αὐτῆς, ὡς τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Ὁνουφρίου, δέν ἀποτελεῖ μνημόσυνον κοσμικῶν

γεγονότων καί ἱστορικῶν προσώπων, ἀλλά μᾶλλον μαρτυρία τοῦ ἐν οὐρανοῖς πολιτεύματος, δηλονότι τῆς «Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων», ὡς διακηρύττει ὁ μέγας Παῦλος, (Ἑβρ. 12,23).

Τὴν μαρτυρίαν ταύτην, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα νά οἰκαιοποιηθῶμεν προσβλέποντες εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἁγίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου ἀφ' ἑνός καί ἀκούοντες εἰς τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ Παύλου ἀφ' ἑτέρου λέγοντος: «οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν», (Ἑβρ. 13,14).

Τοῦτο σημαίνει ὅτι πρέπει νά ἀγωνίζεται ὁ ἐπώνυμος τοῦ ὀνόματος του Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ συνεχῶς καί ἀδιαλείπτως προσευχόμενος ἀκούων εἰς τόν λόγον τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου: «Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς», (Ἀποκ. 2,10). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ ἀνῆκων εἰς τό μυστικόν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας, δέν πρέπει νά παραμελῇ τὰ πνευματικά αὐτοῦ καθήκοντα παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν μέριμναν τῶν κοσμικῶν ἐνασχολήσεων. Καί τοῦτο διότι πάντοτε παραμονεύει ὁ κίνδυνος τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ νεκρώσεως.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, ἐρμηνεύων τοὺς Παυλείους λόγους: «Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους», (Α' Κορ. 12, 27), «ἐν σῶμα καί ἐν πνεῦμα, καθὼς καί ἐκλήθητε», (Ἐφ. 4, 4-5), λέγει ὅτι, «ὅπως τό σῶμα χωρίς τό πνεῦμα καθίσταται νεκρόν, ἔτσι καί ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παραμελεῖ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου νεκρώνεται πνευματικῶς καί «ἀνενέργητος γίνεται καί ἀφώτιστος τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί τῇ τοῦ Χριστοῦ Χάριτι».

Ἐπειδὴ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, ἐγενήθημεν διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος «Υἱοὶ φωτός καί υἱοὶ ἡμέρας», (Α' Θεσ. 5,5), ἅς μὴν κοιμώμεθα τόν ὕπνον τῆς ἀδιαφορίας καί ἀπροσεξίας, καθὼς καί οἱ λοιποὶ πού ἀγνοοῦν τόν Χριστόν, ἀλλὰ ἅς εἴμεθα ἄγρυπνοι καί ἅς ἐγκρατευώμεθα, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καί οἱ λοιποί, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καί νήφωμεν», (Α' Θεσ. 5,6).

Μιμηθῶμεν τὴν ἐγρήγορσιν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν νηστείαν, καί τὴν ἀγρυπνίαν, ἀλλὰ καί τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν τοῦ σήμερον τιμωμένου Ὁσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου, ἀλλὰ καί τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Ἄθῳ καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Φῶς νοητόν καί οὐράνιον, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τῆς ἀκηράτου Τριάδος δοχεῖον ὠφθης Ὀνούφριε· καί νῦν μετὰ ἀγγέλων ἡρίθμῃσαι, κραυγάζων Ἀλληλούϊα, [καί μετὰ τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν]. Ἀμήν».

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία ἐντός τῆς Μονῆς, ἐπιμνημόσυκος δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν κτιτόρων τῆς Μονῆς, ἀνάγνωσις τῆς εὐχῆς τῶν ὁπωρῶν καί Τρισάγιον τῆς πρό ἐτῶν κοιμηθείσης μοναχῆς τῆς Μονῆς Σεραφείμας.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐδεξιώθη τὴν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα εἰς τό ἡγουμενεῖον ἢ καλῶς συντηροῦσα καί ἀνακαινίζουσα τὴν Μονὴν ἡγουμένη Παῖσις.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας